

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΤΙΝΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ *

ad-mutilo 1. (κολοβῶ), κείρω, φενακίζω, διαπηνικίζω τινά, ἔξαπατῶ. *alqm usque -are probe* (Plaut. Capt. 269) ἢ *alqm usque -are ad cutem* (αὐτ. Persa 829) = πλήρως [πέρα ὡς πέρα] φενακίζω τινά. *quī (ἐπίρρ. πῶς) admutiletur miles (us)que caesariatus* (πῶς νὰ καρῆ ἐν χοῦ, πῶς νὰ ἔξαπατηθῆ γιὰ καλὰ ὁ καταβόστρουχος [ὁ μακρουάλλης] στρατιώτης;) Plaut. Mil. 768.

ad-nāro 1 διηγοῦμαι *Stat. Theb. 8,619 (*enarrant rec. codd.*) **δ.λ.**

ad-nāscor, ἰ. agnascor.

ad-nato 1 1. προσνήχομαι, κολυμβῶν πλησιάζω. Ἀπολ.: *ranae ... certatim -ant* Phaedr. 1,2,29. *Pl. Pl²*. 2. Μετὰ προθ.: *milites mersi ad proxima navigia adnatarunt b. Al.* Μετ' αἰτ.: *Trogodytae* (Τρωγλοδύται) quos -ant *testudines* Plin. 9, 38. Μετὰ δοτ.: *uni ei insulae crocodili non -ant* Plin. 8,93. 3. κολυμβῶν συνοδεύω (μετὰ δοτ.): *comes lateri -at piscis* Sen. Ag. 452.

adnātus, ἰ. agnatus.

ad-nāvigo 1 (προσ)πλέω πρὸς τι. *Rhodi... quo cum Apelles adnavigasset* Plin. 35,81. *pyramides... conspicuae undique navigantibus* (δοτ.) Plin. 36,76.

ad-necto (annecto), *nexuī*, *nexum* 3 προσπλέκω, προσδέω. Α) *κυρ.* μετὰ δοτ. 1. *t.t. ἄγρον.* *προσαρτῶ, δέω (δένω)*: *hastilia quibus -antur ... perticae* (χάρακες, κάμακες. συνών. *adplicari*) *Co. vitem palo* (συνών. *adligare*) *Co.* 2. ἐνώ, συνδέω, δέω (δένω). *tabula aratro Pl. pulmonicor Ce, ad linguam stomachus* (ὁ οἰσοφάγος) *adnectitur* (= *adiungitur*) *Ci.* — Καὶ ὡς *t.t. ναυτ.* *navem -unt navitae* Cic. *carm. frg.* 32,4 *πρβλ. κ. inv.* 2,154. *vinculis ratis adnexa erat* Liv. 11,28,9. *vos summis adnectite sipara velis* Stat. s. 3,2,27. Ὁμοίως μετὰ δοτ. κ. ἐμπροθέτως: *lapilli* (ὡς φυλακτῆρια [φυλακτὰ]) *sinistro lacerto adnexi Pl. cor crocodilli adnexum* (= *adalligatum*) *in lanā ovis* Plin. 28,111.

epistulae annexae columbarum pedibus *Pl.* 3. *t.t. latq.* προσπήγνυμι. morbus qui... rigore nervorum caput scapulis (τῇ ὠμοπλάτῃ) mentum pectori, συν. affigere *Ce.* B) μεταφρ. μετὰ δοτ. 1. ἐνώ, συνάπτω. Tyros aliquando insula, nunc annexa (ἠνωμένη) terris *Me.* Thessaliae -xa Magnesia *Pl.*, pons qui ulteriora (τὴν ἄλλην ὄχθην) coloniae -it *Ta.* Nilus... limum (πηλὸν) litori -ens auget terras *Me.*, animas corporibus *Lu.* Ἐπὶ δεσμοῦ συγγενικοῦ: Augusta sanguini Augusti -xa (ἡ Λιβία [δηλ. ἡ Ἰουλία Αὐγούστα] διὰ τοῦ γάμου [τῆς ἐγγονῆς τοῦ Αὐγούστου] Ἀγριππίνης κ. τοῦ ἐγγόνου τῆς Λιβίας Γερμανικοῦ) *Tac.* ann. 5,1,4. stirpi regiae *Cu.* 2. Ἐν τῷ λόγῳ (νοεοῶς, γραπτῶς καὶ προφορικῶς) προστίθηναι, ἐπισυνάπτω = adicio (l. Val. Max. 2,6,14), iungo (l. Val. Max. 3.ἀ.), addo. *VM. Pl. Si. Ap.* exordium separatum non sicut aliquod membrum *adnexum* orationi *Ci.*, rebus praesentibus -it (= adiungit) futuras *Ci.*, prioribus sequentia *Q.*, adnectentes (συν. inserentes) quarto quoque anno exacto intercalarem (sc. diem) *Macr.* s. 1,15,1. ΣΥΝΤ.: α) Μετ' accus. c. *inf.*: adnectebat (= addebat προσέθετε ὅτι:) Cornutum administravisse pecuniam *Tac.* ann. 4,28,2. β) μεθ' ἀπλῆς ὑποτ.: simul -ebat relinqueret materiam gloriae Drusi fratris ἐν παρόδῳ ἔλεγεν [ὁ Γερμανικός] ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃ τὴν εὐκαιρίαν δόξης εἰς τὸν ἀδελφὸν Δρ.) *Tac.* ann. 2,65,5.

adnepos (atn-) -ōtis, ἄ. ὁ ἀπέγονος (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν atavus τὸν πατέρα τοῦ τριπάππου εἶναι ὁ τετράκις ἐγγονος ἦτοι ὁ υἱὸς τοῦ τρισεγγόνου). **adnepotis**, is, θ. ἡ ἀπέγγονος, ἀπεγγόνη (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν atavia τὴν μητέρα τοῦ τριπάππου ἢ τριμάμμης). *Sen. dial.* 12,15,4. *Gaius dig.* 38,10.10,31. Ἐπιφρ. — Ἰδ. abnepōs, pōnepōs, trinepōs.

1. **adnexus** 3 1. γειτονικός = vicinus. *Tac.* ann. 2,64,4 (ὀλίγον προηγουμένως vicinus). 2. ἐχόμενος. testes subus (δοτ.) adnexi (ὄρχεις προσπεφυκότες τῷ ὑπογαστρίῳ τῶν χοίρων) *Plin.* 11,263. aculei adnexi (sc. spinarum κέντρα [ἀγκάθια] κεκολλημένα τῷ δένδρῳ τῆς ἀκάνθης) *Plin.* 12,33.

2. **adnexus** (ūs), ἄφ. -ū ἄ. (adnecto). *Cremona* -xū conubiisque gentium adolevit floruitque (ἡ Κρεμώνη διὰ δεσμῶν συγγενείας, ἐπιγαμίας [κατ' ἄλλους διὰ δεσμῶν ἐμπορικῶν καὶ σχέσεων πρὸς τὰ ἔθνη τῆς...] εὐδαίμων καὶ μεγάλη κατέστη) *Tac.* h. 3,34. **ἀ.λ.**

ad-nicto (annicto) 1 νεύω (διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ) ὑποκλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς (κάνω τὸ 'ματάκι). Μετὰ δοτ.: *Naev. com.* 76 (πρβλ. *Paul. F.* 26,14 *L.* adnictat saepe et leviter oculo adnuit).

ad-nihilō 1 (ἐκ τοῦ ad κ. nihil, § 70), πρβλ. ἔξουδενῶ (Γλωσσ.), ἐκμηδενίζω, ἀπόλλυμι. rem publicam *Iord. Get.* 29,146.

adnīsus, adnīxus, ἰ. adnitor. **ad-nītor**, nīxus sum (ἢ nīsus

sum) 3 ἐπ(προσ-)ερείδομαι. Α) κυρ. 1. natura semper ad aliquod tamquam adminiculum adnititur Cic. Lael. 88 (πρβλ. κ. αὐτ. Cato 52). Μετὰ δοτ.: *hasta* ingenti adnixa columnae V (λ.κ. Apul. m. 3,14,23). Latona partu gravida et deae (δοτ.) adnixa Ta. Μετὰ δοτ. ἢ ἀφαιρ.: cubito adnixa Dido (adnixi hastis iuvenes) V, iaculis St. genibus -xum orasse VM, Triton -xus scropulo (summīs -xus viribus) V· πρβλ. κ. Col. 5,4,1. Β) μτφρ. ἐντείνομαι, διατείνομαι, σπουδάζω, πειρῶμαι. 1. ἀμτβ. α) μετ' ἀπροφ. Plaut. Amph. prol. 13. Liv. 5,29,1 κ.ἄ. Tac. h. 3,43. Si. Ap. β) μετὰ τοῦ ut: S. L. Pl. Pl.² G. Am. (omni ore ut L Pl, omni opere ut Pl, summā ore ut G, summīs oribus ut L, omni modo ut Fl. 1,13,15)· μετὰ τοῦ ne: Sall. Jug. 85,6. Liv. 1,9,15 κ.ἄ. κ.ἄ. γ) μετὰ τῆς ad + γερονδίδω: Sall. Jug. 43,4. Liv. 10,36,12 κ.ἄ. κ.ἄ. δ) de aliquā re Ci L, pro aliquo L. ε) μετὰ δοτ. προσ.: adnitente sibi M. Fulvio scriba Macr. s. 1,14,2. ς) ἀπολ.: adnitente Crasso (συνεργούντος, θερμῆ ὑποστηρίζει τοῦ K.) Sall. Cat. 19,1. ἐπ. L I Ta F Ap. καὶ μτβ. in concordia adnitendā (ἐν τῇ ἀποπέρα συμφιλιώσεως) Gell. 2,12,5. 2. μτβ.: α) μετὰ τῶν ἄντων. hoc id quod: ἐπιμελοῦμαι τυχεῖν υνος. Liv. 5,25,13. 22,58,3. Plin. ep. 6,18,1.

→adnitier (= adniti) Plaut. Amph. prol. 13. adnixus Verg. (πάντοτε), VM, Co., St., Ap., adnitus Pl. Pl.² Si Ta Fl.

ad-no (anno) 1 1. (ἐπὶ ἰχθύων) προσνέω, προσνήχομαι = adnato. Μετὰ δοτ. ἢ μετὰ προθ.: ad litus adnavit delphinus G. (καὶ αὐτ. 16, 19,16), ei insulae Pl. (ἐπὶ προσώπων) paulatim adnabam terrae V, ad naves milites Caes. civ. 2,44,1 (μόνον ἐνταῦθα), ad litus G, navibus L. Προσπλέω: huc... vestris oris Verg. A 1,538. ad Trogodŷtas (εἰς τοὺς Τρωγ(λ)οδύτας) Pl. (ἐπὶ προϊόντων τῆς γῆς) ad eam urbem Cic. rep. 2,9 (μόνον ἐνταῦθα). incipient... huc adnare carinae (= naves) O. adnabat classis subsidio (δοτ. σκοποῦ) Si. — Μτφρ. plures adnabunt thynni (εὐτραπέλωσ θὰ δελεάσης, θὰ προσελκύσης πολλοὺς εὐήθεις γέροντας) Hor. s. 2,5,44. 2. παρανήχομαι, κολυμβῶ πλησίον τινός. equites adnantes equis (= iuxta equos nantes) Tac. ann. 14,29,4. 'I. 2. anno.

ad-nōdo 1, i. abnodo.

adnōminātio, i. agnominatio.

ad-nōsco, i. agnosco.

adnotāmentum, i, οὔ. (adnoto, κατὰ πλθ. = adnotatio), σημείωσις Gell. 1,7,18. 17,2,1.

adnotātio, ōnis, θ. (adnoto), 1. σημείωσις, παρατήρησις (γραπτή), Quint. 10,7,31. Gell. praef. 3. 2. παρατηρήσεις (εἰς βιβλίον), κριτική. Plin. ep. 7,20,2. Macr. s. 6,6,1. 3. ἐτυμολογία (κατὰ τὸν Ἰσίδωρον 1,28,1 ὁ Κικέρων top. 35 ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ Κικ. γράφει notatio).

adnotātiuncula, ae, θ. μικρὰ παρατήρησις (μόνον κατὰ πλθ.) Gell. 17,21,50. 19,7,12.

adnotātor, ōgis, ἄ. παρατηρη-
τῆς (κακόβουλος). Plin. pan. 49,6.

adnotātus (ūs), ἄφ. -ū, ἄ. παρα-
τήρησις, σημείωσις, μνεία Val. Max.
9,12 ext. 1. mortes dignae -ū (εἶναι
μᾶλλον β' ἔπιον· προβλ. καὶ αὐτ. 1,
5,9. *I. adnoto.

ad-noto 1, 1. (ἐπι)σημειῶ, παρα-
τηρῶ, ἀναγράφω *Co, Se, Q*, Plin.
ep. 7,20,6. 9,26,5. de aliquā re
pauca *Q*. Μετ' αἰτ. καὶ ἀπρμφ. *Pl*.
paneg. 56,1. *Ta*. Sen. contr. 9,5,
15. Suet. Ner. 41,3. adnotātu di-
gnum illud... omen (= dignum ad-
notari *Se* καὶ non indignum quod
annotetur *Q*). 2. ἐρμηνεύω (βιβλίον)
Plin. ep. 3,5,10 κ.ἄ., πλουτίζω διὰ
σημειώσεων Hor. ars 450. Suet.
Gramm. 24. 3. (ἐπὶ δικαστικῶν πρά-
ξεων) ἀναγράφω, ὀρίζω ποινὴν Plin.
ep. 7,20,6. 10,96 (97), 4. Suet. Cal.
27,2. 4. (Ἐν τῇ παθητ. φωνῇ): εἶμαι
ὀνομαστὸς (γνωστός). haec litora
conchylio et pisci nobili -ntur (διὰ
τὰ ἐκλεκτὰ θαλασσιναὶ καὶ ψάρια)
Plin. 3,60.

ad-nūbilo 1 1. ἀπολ. : ἐπινεφῶ,
περιβάλλω περικαλύπτω διὰ νεφῶν
Stat. s. 5,1,148. 2. μτβτ. κ. μτφρ.
ἀμαυρῶ, ἐπισκιάζω. virtutem (*ali-*
cuius) actibus pravis, *Amm. 27,
6,15 (ν ὕ ν οβηub·).

ad-numero, 1 1. (ἀριθμῶν) δί-
δωμί τινί τι, μετροῶ. alicui talentum
P, argentum *Te*. pecuniam *Ci*. 2.
ἀποτίνω (ἐξοφλῶ, πληρώνω) = pecu-
niam solvo Cic. Verr. 3,140. div.
Caec. 56 *Vr. Se. Ph. Q. Μτφρ.*
non -are verba sed appendere (δὲν
μετροῶ ἀλλὰ καὶ ζυγίζω τὰς λέξεις)

Cic. opt. gen. 14 (προβλ. κ. Quint.
11,3,34). 3. (ἀριθμῶν) προστίθημι,
συγκαταριθμῶ. alqm ἢ alqd alicui
ἢ alicui rei. his duobus *viris* adnu-
merabatur nemo tertius Cic. Brut.
206. div. 2,3. ἐπ. *Ov. Se. Ta. Su.*
Plin. ep. 8,8,4. in aliquā re : alqm
in grege (in vatibus) *Ci*, aliquō ἢ
cum aliquā re καὶ inter alqm ἢ alqd
εἶναι μτγν. 4. ἀπαριθμῶ = enumerō
Plin. 7,29. Plin. pan. 15. 5. προσ-
μετροῶ, ἀπονέμω, λογαριάζω δι' ἑμav-
τὸν Stat. Th. 1,688.

adnūntio 1 (προσ)αγγέλλω. ἸΑ-
πολ. : Apul. m. 1,22,11. Stat. Th.
7,457. alqd ἢ alicui alqd : *Se, Su,*
Ap. dē aliquā re : Apul. m. 8,1,6.
Alicui + acc. c. *inf.* Curt. 10,8,11.
Plin. 7,177. Μετὰ πλαγ. ἐρωτ. : quo
celerius ac sub manum (εὐχερῶς)
-ari posset quid in provincia qua-
que gereretur Suet. Aug. 49,5.

adnūntius 3, προσαγγέλλον,
προαγγελτικός, προάγγελος. signum
illud -um sensit (ὁ Σωκράτης. Apul.
μόνον ἐνταῦθα).

ad-nuo (annuo), nuī, 3 1. προσ-
(ἐπι-)νεύω, κάμνω σημείον ἢ νεῦμα
(διὰ τῆς κεφαλῆς, ὀφθαλμῶν, χειρός,
προσώπου). ἸΑπολλ. ; adnuentibus
ac vocantibus suis (τῶν ἑαυτοῦ ἐπι-
νευόντων καὶ ἐνθαρρυνόντων) eva-
dit Liv. 1,12,10. Val. Max. 4,7,1.
Quint. 11,3,71. 2. νεύματι δηλῶ
τινί τι, ὑποδεικνύω τινὰ (διὰ νεύμα-
τος) Cic. Verr. 1,158 ἢ τι Verr.
3,213. donec, ut considerem, ad-
nueres, restiti (ἔμεινα ὀρθιος ἕως
ὅτου μοῦ κάμης σημείον νὰ καθίσω)
Curt. 5,2,22. 3. (ἐπι)ζητῶ διὰ νεύ-

ματος (σημείου): *Faenius*... Flavo adnūenti an caedem patraret (δ Φ. τῷ Φλ. ἐπιζητοῦντι διὰ σημείου [ἐν ἀναμονῇ τοῦ νεύματος] διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἔπρεπε νὰ διαπράξῃ τὸν φόνον) *renuit infregitque* (= ἀνέκοψε) *impetum* Tac. ann. 15,58,4. 4. ἐπινεύω, κατάφημι, κατανεύω, στέργω (λέγω ναι) ἀντίθ. *abnuo*, *nego*. *Απολ.: Plaut. Truc. prol. 4. Ter. Eun. 579. Cic nat. d. 1,113. Cat. 3,10. Verg. A 10,115. Hor. ep. 1,9,10 κ.ἄ. Μετ' αἰτ. ἀντων. (καὶ ποιητ. ἢ μετακλασσ. μετ' ὀνόματος): Cic. de or. 2,285. Nep. Att. 15,2. Tac. dial. 33,6. h. 4,53 τέλ. *falsa* Tac. ann. 14,60, *deditionem* (ἐγκρίνω) Curt. 8,2,28. Μετὰ δοτ. προσ. Catull. 61, 161. *alicui alqd*: Catull. 61,158. Verg. A 1,250. Hor. s. 1,10,45 κ.ἄ. Μετ' ἀπροφ. ἢ *acc. c. inf.* Plaut. Bacch. 186. Enn. ann. 135. Catull. 64,230. Verg. A 11,20. Liv. 28,178. Μετὰ τοῦ *ut* (*alicui*) *ut*: Verg. A 11,797. Sil. 14,288.

→ *adnūit* Enn. ann. 133.

ad-nūto 1 (θαμ. τοῦ *adnuo*) κατανεύω, συγκατατίθεμαι Naev. com. 76. Plaut. Merc. 437. *sensim adnutante capite coepit incedere* Apul. m. 10,32,16.

ad-nūtrio 4 (πλησίον ἄλλου δένδρου) ἀναπτύσσω, ἀνατρέφω (μεγαλώνω ἄλλο). *singulis ulmis* (δοτ.) *denas saepe adnutriunt vites* Plin. 17,202.

ad-obruo, *ruī*, *rutum* 3. Κυρ. *l.t.* γεωργ. καλύπτω (ἐλαφρῶς ἢ χαλαρῶς) διὰ χώματος. *semen* (*semina*, *radices*, *vitem*, *truncum*, *arbores*)

Co. Καὶ ἐπὶ μὴ φυτευτῶν: *testulae* (πλίνθος) *vel conchae* (ὄστρακα) *adobruuntur* (διὰ γεωργικοὺς σκοποὺς) Col. 11,3,31.

adolēfactus 3 (*adolēfacio*), ἐμπροσθεῖς. *arborum adolefactarum*... *causā* Acta Arg. (τοῦ ἔτους 224) 16 (=C.I.L. 6,2107 καὶ 2099 προβλ. κ. αὐτ. 5 *adolendarum* ἢ *Adolenda*).

Adolenda, *ae*, θ. θεότης ῥωμαϊκῆ ἐπὶ τῆς πράξεως τῆς καύσεως λατρευομένη ὑπὸ τῶν *Αρουραίων *Αδελφῶν ὁμοῦ μετὰ τῆς *Commolenda* (ἢ *Coinquenda*) καὶ τῆς *Dēferunda* ἀντὶ μιᾶς θεότητος. Acta Arg. II 5. 12. 13 (τοῦ ἔτους 183 = C.I.L. 6, 2099 καὶ 2107).

1. **adoleō**, *ēvī*, *ultum*. 2. 1. *t.t.* λατρείας: *καίω*, *θυμιῶ*, *κνισσῶ* τι (ὡς προσφορὰν τοῖς θεοῖς) = *accendo*. *hostiam*... *adolevit* Enn. (?) π. Lact. inst. 1,11,63. *verbenas adole* et... *tura* Verg. ecl. 8,65. *Iunoni*... *honores* (σέβομεν τιμῶμεν θυσίαις, καίοντες τὰ σπλάγχνα τῶν θυμάτων ἀπονέμομεν τιμὰς εἰς τὴν Ἥραν) Verg. A 3,547. *altaria donis* (κνισσῶν τοὺς βωμοὺς προσφοραῖς) Lucr. 4,1237 (προβλ. *altaria taedis* καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν δᾶδας [πρὸς καῦσιν τῶν προσφορῶν] Verg. A 7,71 καὶ *flammis adolere penatis* αὐτ. 1,704' καὶ *viscera*... *tauri flammis* Ovid. f. 3,803). 2. τιμῶ (προσφέρων τι): *precibus et igne puro altaria* (προσευχαῖς καὶ ἄγνῳ πυρὶ) Tac. h. 2,3. *cruore captivo aras* (αἷμα αἰχμαλώτων) αὐτ. ann. 14,30,3. 3. καίω. *stipulas* (κάρφας, καλάμας) Ovid. m. 1,492. *corpus bestiolae igne* Col.

12,31. Aeneida (τὴν Αἰνεΐαδα) Gell. 17,10,7. flammā gelidos liquores Moret. 37. Ἴδ. καὶ προηγ. Adolenda καὶ adolefactus.

→ Πρῶμ. adoluī Diom. 1,373,18 (πρὸβλ. κακῶς Prisc. II 489,2) (i. 1. adolesco). Μτχ. adultus (ἀντι adolētus ἢ adolitus) Val. Ant. frg. 61 π. Prisc. II 489,7.

adolēscēns (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον adulēscēns), entis (μτχ. τοῦ adolēscō). 1. ἐπιθ. μετὰ Σ, νέος. homo *P Te Ci* κ.ἄ., mulier *P Te. filia Ci*, liberi *L*, adulescentior *Academia* (ἡ νεωτ. Ἀκαδημία) *Ci*. — Ὡς διακριτικὸν τῶν κυρίων ὀνομ. (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν πατέρα ἢ ἄλλον πρεσβύτερον τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος). *Curionem -em Ci*, *D. Brutum -em C.* 2. οὐσ. ἄ. (σπαν. θ.) ὁ ἐν ἡλικίᾳ ἀκμάζων (ἢ ἐν ἡλ. ἀκμάζουσα), νέος, νεανίας, παιδάριον ἔστιν ὅτε καὶ ἡ νεᾶνις. Plaut. Mil. 788. Ter. Hec. 660 (ὁ μεταξὺ τοῦ puer καὶ iuvenis, κατ' ἀρχὴν ἀπὸ 17·30 ἐτῶν ἢ ἐνίοτε καὶ πλέον. Ἀντιτίθεται ἄλλοτε πρὸς τὸ puer ἄλλοτε πρὸς τὸ senex senior, grandis natū, maior natū ἄλλοτε πρὸς τὸ vir καὶ ἄλλοτε πρὸς τὸ anus) *P, Te, Ci, S, Ta*, κ.ἄ.

→ Γεν. πλθ. -ium ἄλλὰ καὶ -um ἐνιαχοῦ Plaut. As. 133. Pseud. 364. Δημ. τύπος adulēscēns Commod. instr. 1,7,8.

adolēscēntia, i. adulescentia κλπ.

1. **adolēscō**, olēvī, ultum 3 (ἐκ τοῦ *ad-alēscō ἐναρκτ. τοῦ adalō ἀλδαίνειν, τρέφειν πρὸβλ. indolēs subolēs pōlēs). 1. (ἐπὶ ἐμψύχων) ἀκ-

μάζω, αὐξάνω (μεγαλώνω), ἀναπτύσσομαι *P, Ci, C, O, Se, Cu, Lu, Co, Pl* (συν. grandescere), *Tac* κ.ἄ.—

Ἐπὶ ἄλλων φυσικῶν πραγμάτων: αὐξάνω κλπ. capillus Gell. 17,9,23. luna (ἀντι. decedit) Gell. 20,8,7 (πρὸβλ. Amm. 27,8,4), ver Tac. ann. 13,36,1. fluvius Amm. 19,7,10 (πρὸβλ. Nilus αὐτ. 22,15,7). 2. μτφρ. (ἐπὶ ἡλικίας καὶ ἄλλων φυσικῶν πραγμάτων) λαμβάνω ἀνάπτυξιν = cresco augeor: quoad capillus -eret (ἕως οὗ ἢ κόμη ἀναπτυχθῆ [αὐξήση, μεγαλώση]) Gell. 17,9,23. luna (ἀντι. decedit ἀπολείπει, εἶναι λειψόφεγγον) Gell. 20,8,7. donec ver adolesceret (ἕως οὗ ἀρχίση τὸ ἔαρ) Tac. ann. 13,36,1. fluvius (Nilus) Amm. 18,7,10. 22,15,7. aetas Lucr. 3,449 (Verg g. 2,362. A 12,438. Hor. s. 1,9,34. Liv. 1, 4,8 κ.ἄ. τύπος ἐπικὸς (πρὸβλ. κ. Cic. fin. 5,55). res publica (ἐπὶ ἐσωτερικῆς ἰσχύος) Sall. Cat. 51,40. res Persarum (ἰσχύς τῶν Π.) Sall. I. 1,18,11 πρὸβλ. κ. non nascentibus Athenis sed iam adultis Cic. Br. 27. ingenium S. lex (sc. maiestatis, προσκιάται δύναμιν, ἰσχὺν ὁ νόμος τῆς προδοσίας τῆς πολιτείας) Tac. ann. 2,50,1. — Ἰ. κ. 2 adultus.

→ Πρῶμ. adolēvī (Diom. I 373, 17), adoluī (Varr. π. Prisc. II 489,2 [ἴσχι ὁμοῦς ὡς πρῶμ. τοῦ 1. adoleo] i. adoleo). Ἀπρμφ. πρῶμ. adollesse (= adolevisse) Ovid. ep. 6,11. adolescendus: modus (βαθμὸς) summus -ndi humani corporis Gell. 3,10,10.

2. **adolēscō** 3 (ἐναρκτ. τοῦ ado-

leo) Panchaeis adolescent ignibus (= incenduntur κατ' εὐφημισμὸν Serv. οἱ βωμοὶ καπνίζουσι ἀπὸ καιόμενα θυμιάματα τῆς Παγχαίης [τῆς Arabia Felix]) Verg. g. 4,379 (i. adoleo).

adolesse i. 1 adoleo τέλ.

adolui i. adoleo τέλ. κ. 1 adoleo τέλ.

Adōn, ōnis, ἄ. (αἰτ. -em Pr., ἄφ. -e Ap.), *Αδων (-ωνος) ὁ *Αδωνίς Varr. Men. 540 (i. ὁμοῦ κ. Serv. eis ecl. 10,18). *I. Adonis.

1. **Adōnis**, idis (δοτ. -idi, αἰτ. -in [κ. -im κ. -idem] καὶ Adōnem Prop. 2,13B,53 [in Itali], κλητ. -i, ἄφ. -e), ἄ. (ὁ ὠραῖος) *Αδωνίς [*Αδων, *Αδώνιος] υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κύπρου Κινύρα καὶ τῆς Μύρρας, ὃν ἠγάπησεν ἡ Ἀφροδίτη καὶ φονευθέντα ἐν κυνηγίῳ ὑπὸ τοῦ *Αρεως μετεμόρφωσεν εἰς ἄνθος (adōnium ὀνομασθέν), σύμβολον τῆς θνησκύσης καὶ ἀναβιούσης φύσεως (Ovid. m. 10,503 ἔξ. καὶ Macr. s. 1,21,1 ἔξ.) ἐπ. *V O* (συχν.), *Ci* κ. ἄ.

Adōnis horti *Αδώνιδος κῆποι, κῆποι *Αδώνιοι (-ακοί) ἦτοι πρόχειροι ἐκ θριδάκων, σίτου, μαράθου ἐντὸς δοχείων ἢ κανίστρων φυτεῖαι (ὀλίγον πρὸ τῆς ἑορτῆς τῶν *Αδωνίων) ταχέως φυόμεναι καὶ ταχέως μαραινόμεναι· πρβλ. πρμ. ἄ κ α ρ π ὠ τ ε ρ ο ς εἰ *Αδώνιδος κήπων Plin. 19,49 (πρβλ. κ. Πλάτ. Φαιδρ. 276B). 2. *Ἐκ τούτου Adōnēus ὁ *Αδών(ε)ιος. Οὐσ. Adōnēa, ὄγμ οὐ. πλθ. τὰ *Αδών(ε)ια (διήμερος τελετή μετὰ *Αδωνιασμοῦ [= θρήνου] κατ' ἀρχὰς καὶ ἔπειτα χαρμόσυνος

ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ *Αδώνιδος κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ θέρους, δηλ. περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου ἀγομένη, πρβλ. κ. τὰς *Αδωνιαζούσας τοῦ Θεοκρίτου = solemnia Adonidis sacra Amm. 19, 1,11) Amm. 22,9,15. *I. κ. Adōn.

2. **Adōnis**, ἄ. *Αδωνίς, ποτ. Φοινίκης (νῦν Nahr Ibrâhîm) πηγάζων ἐκ Λιβάνου καὶ ἐκβάλλων παρὰ τὴν Βύβλον Plin. 5,78.

3. **adōnis**, ἄ. ἄδωνίς (E.M. ἄδωνίς), εἶδος θαλισσίου ἰχθύος ἀλλομένου ὑπεράνω τῶν κυμάτων ὅθεν καὶ exocoetus (ἐξώκοιτος) καλεῖται. Plin. 9,70 (πρβλ. *Αθήν. 8,332. Αἰλιαν. Φ. *I. 7,36. *Οππ. *Αλ. 1,155 ἔξ.). Περὶ τῆς παρανοήσεως τοῦ Πλινίου i. E. De Saint-Denis σ. 4 καὶ 37-38.

adōnium, iī οὐ. ἄδώνιον (*fior d'Adone*), φ. συγγενὲς τῇ ἀνεμώνῃ ἢ κατ' ἄλλους τῇ ἀργεμώνῃ (τοῦ Διοσκουρίδου). Plin. 21,60. ind. 21,23 (*Ὁ Πλίνιος δὲν ἐνόησε καλῶς τὸν Θεόφρ. *I.Φ. 6,7,3).

adoperies, i. adoperio τέλ.

ad-operio, perui, pertum 4. 1. ἐπισκεπάζω, ἐπικαλύπτω, συν. tego, ἄντ. adaperio. sale adoperiunt οὐα Col. 8,6,1. *Ἐν χρήσει μετὰ σημασίας μέσης ἐν τῇ παθητ. μετοχῇ adopertus ἐπικεκαλυμμένος *V. Ti. O. adoperto capite L. adoperta vultum (accus. graec.)* Ov. m. 4,93. 2. κλείω. foribus adopertis (τῆς θύρας κεκλεισμένης) *Su (fenestris Pl²)*. adoperta lumina somno (ὀφθαλμοὶ κλειστοὶ ἐκ τοῦ ὕπνου, ὕπνῳ βεβαρηότες [βεβαρημένοι]) *O. 3.* ἀποκρύπτω. latuit clausas post adoperta fores puella Tib. 1,9,44.

→ Μέλλ. adoperies Col. arb. 7,4.

ad-orīnor 1 (ad [πρβλ. ad-amare] κ. orīnor) πρβλ. «προσδοξάζειν Ἐπίκ.» = alqd opinione addere, opinando adicere, νομίζω ἐπὶ πλέον, φαντάζομαι, ἄγομαι νὰ πιστεύσω. de signis maxima parvis (ἐπὶ τῶν μικρῶν εἰδώλων στηριζόμενοι ἐκτείνομεν τὴν φαντασίαν εἰς..., εἰκάζομεν μεγάλας ἰδέας) Lucr. 4,816. ἄ.λ.

adoptātīcius, iī, ἄ. (adopto πρβλ. ad-ventīcius). 1. θετός, εἰσπεποιημένος, εἰσποίητος, ὁ εἰς θέσιν τέκνου δεκτὸς γενόμενος, υἱοποιητός. Plaut. Poen. 1045. 2. = ex adoptatō filio natus ὁ υἱὸς εἰσποιήτου. Paul. - F. 26,17.

adoptātio, ōnis, θ. (adopto) = adoptio. Theophani Ci, -es filiorum Cic. Tusc. 1,31 (a.l. adoptio-nes), quod per praetorem fit -o dicitur G, -one in regnum pervenisse Sall. Iug. 11,6 (a.l. adoptione).

adoptātor, ōris, ἄ. ὁ υἱοθετῶν, ὁ υἱοθετήσας Gell. 5,19,15.

adoptio, ōnis, θ. 1. τὸ υἱοθετεῖν, υἱοποίησις, υἱοθεσία, υἱοθέτησις, εἰσποίησις. emancipare filium alicui in -onem (χειραφετῶ τὸν υἱόν μου ἐν ὄψει υἱοθεσίας αὐτοῦ ὑπ' ἄλλου) Ci, filium in -onem dare L, dare alqm ἢ se alicui in -onem Ve, Q, ascire alqm in -onem ἢ per -onem = adoptare Ta. 2. μτφρ. t.t. τῆς ἄγρον. α) ἐπὶ δένδρων· ἐνοφθαλμισμός, ἐκκέντρισις, ἐμβολιασμός (μπόλι, κεντρί) Plin. 16,1. 17,129. 21,41 (i. adopto καὶ adoptivus 3). β) ἐπὶ μελισσῶν· εἰσδοχὴ νέων γόνων εἰς τὴν κυψέλην Col. 9,13,9.

adoptivus 3. (optio, optivus, adoptivus). 1. υἱοποιητός, υἱόθετος, εἰσποιητός, εἰσπεποιημένος, θετός (Γλωσσ.). filius (ἀντ. naturalis γεννητός, φυσικός, ἀληθινός) G. Su. nomen (ὄνομα ὃ κτᾶται τις υἱοθετούμενος, ἀντ. gentile) Su, nobilitas O, sacra (θύσιν τῆς εἰσποιούσης οἰκογενείας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ sacra paterna) Cic. dom. 35. 2. ὁ εἰσποιῶν. pater Sen. ben. 3,32,5. 3. μτφρ. ἐπὶ φυτῶν· ἐμπεφυλλισμένος, ἐνοφθαλμισμένος (μπολιασμένος, ἐγκεντρισμένος) = insitivus (i. adoptio 2α). opes O, rami (ἀντ. materni) Ml. (πρβλ. Verg. g. 2,82).

ad-opto 1 A) κυρ. 1. ἐκλέγων προσλαμβάνω, ἐκλέγομαι, (προσ)αιροῦμαι, συνών. alqm sibi adiungere asciscere sociam te mihi ad meam salutem P. quos... administratos ipsi sibi adoptabant Vr., quem sibi illa (sc. provincia) defensorem sui iuris -avit. Cic. div. in Caec. 54. quem patronum (πάτρωνα, ὑπερασπιστὴν) -avit Cic. ἀντ. 64. Etruscas Turnus adoptat opes (καλεῖ εἰς βοήθειαν) Ovid. f. 4,880. 2. t.t. τοῦ δικαίου α) υἱοποιεῖσθαι, εἰσποιεῖσθαι τινα, υἱοθετῶ (προσλαμβάνω τινὰ εἰς τὴν οἰκογένειαν εἰς θέσιν τέκνου), ἀντίθ. abdicāre (i. κ. adrogo). alqm sibi pro filio P, alqm filium sibi -are P. Cic. dom. 37 κ.ἄ., alqm ab alqo (ἀπὸ τοῦ πραγματικοῦ, τοῦ φυσικοῦ πατρὸς) Cic. Br. 77 N. ἀπλῶς alqm P Ta Su, in familiam nomenque Su, in regnum (ὡς διάδοχον τοῦ θρόνου) Sall. Iug. 22,2 (= in successionem I). Μτφρ. Zoilus -avit

cognomen (τοῦ Ὀμηρομάστιγος) Vitr. 7 praef. 8. se... Caesaris libertis -are Plin. 12,12 (προστιθέναι ἑαυτὸν τῇ τάξει τῶν ἀπελευθέρων τοῦ Κ., ἐνοῦμαι τοῖς ἀπ. τοῦ Κ.). adoptari in bona libertatis (γίνομαι κοινωνός, μέτοχος τῶν εὐεργετημάτων τῆς ἐλευθερίας) Flor. 2,8,1. β) ἀναγνωρίζω. alqm sibi patrem (ἀντ. abdicare) Pl. Baetis... provinciam adoptans... (sc. nomini suo ἐπονομάζων τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι τήν..., ὁ Β, ὅστις δίδει τὸ ὄνομά του εἰς τὴν [Βαιτικὴν] ἐπαρχίαν..., συνών. suo nomine appellare) Plin. 3,9. ut cuique ita quemque facetus adopta (ἀναλόγως τῆς ἡλικίας ἐκάστου ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας σου ὡς ἰδικούς σου κομπῶς προσαγόρευε: frater pater) Hor. ep. 1,6,55. Arion grammaticus... in nomen Homeri adoptatus (ὡς δεύτερος Ὀμηρος) Sen. ep. 88.40. alqm alicui adoptandum dare Ter. Ad. 2,114. 463. Neptunum patrem adoptante sibi Sexto Pompeio (τοῦ Σ. Πομπ. αὐτοκαλούμενου τέκνου τοῦ Ποσειδῶνος, λέγοντος τὸν Ποσ. ὡς πατέρα του) Plin. 9,55.— Β) *μτφρ.* 1. ἐπὶ ἐγκεντρισμοῦ (l. καὶ insitio). ramus ramum adoptat (κλάδος μετὰ κλάδου ἐνοῦται, κλάδος κλάδον ἐξευγενίζει, ἐγκεντρίζει). Ovid. rem. 195. ἐπ. Col. 10,38. Plin. 17,138 πρβλ. καὶ Rhenus (nullos ad venas) amnes adoptans (εἰσδεχόμενος εἰς τὴν κοίτην του) Amm. 15,4,2.

ador, οὐ. (πρβλ. ἀθήρ), εἶδος ζέας, ζεαί, ὄλυρα (Γλωσσ.). Paul. F. 3,19. mus esset (= ederet) ador Hor. s. 2,6,89.

adōrābilis, e (adoro), ἄξιος λατρείας, ἀξιολάτρευτος Apul. m. 11, 18,2.

adōrātio, ōnis, ō. (adoro) 1. λατρεία Plin. 28,22. 29,67. religiosae adorationes Apul. m. 4,28,12. 2. τὸ προσπίπτειν ἐνώπιον τῶν βασιλέων χάριν σεβασμοῦ, «προσκύνησις» (κατὰ τὸ ἔθος τῶν Περσῶν) Iust. 12,7,3.

adōrea, ae, ō. (-ia Paul. - F. 3, 22 Pl. Ap., ador = ὁ νικητήριος σῖτος), ὁ ἐπὶ τῇ νίκῃ διδόμενος σῖτος, στρατιωτικὴ ἀμοιβή. 1. δόξα ἢ ἀπὸ τοῦ πολέμου καὶ αὐτὴ ἡ νίκη «ἀδωρέα» (πρβλ. Λυδ. π. ἀρχ. 1,47) Plaut. Amph. 193. Paul. - F. ἔ.ἀ. Hor. c. 4, 4,41. Ap. Am. 2. ἔπαινος τῆς ἀρετῆς Apul. m. 3,19,3. 7,16,3.

1. **adōreus** 3 (ador), τῆς ζέας. liba (ἐλατήρες, πλακοῦντες, ψαιστοὶ ἐκ ζέας) Verg. A. 7,109. far Plin. 18,81. semen Cato Vr. Οὐσ. **adōreum**, ī, οὐ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ far) = ador Vr. Pl. Col. 2,6,4 κ.ἀ.

2. **Adoreus**, eī, ā. ὄρος τῆς Φρυγίας ἐξ οὗ πηγάζει ὁ Σαγγάριος Liv. 38,18,8 ἀ.λ.

adōria, ī. adorea.

adorio, ī. adiorior →

ad-orior, ortus sum 4. I. γεν. προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι. moechum P, alqm Naev., VM Se Su F. Am. bacchantem atque grassantem Su Ἐπὶ στρατιωτῶν: *l.l.*: summa arcis moenia Enn. ann. 236. servos Ci, insidiatores, Cirtam b. Afr., novissimos C (postremos L, extremos Am., alqm gladiis et fustibus Cic. Sest. 79. gladiatoribus Ci ἢ

magnis copiis incitatis equis pluribus navibus *C*, equitibus *b*. *Afr.* Ὁ τόπος ἢ ἢ κατάστασις δηλοῦται διὰ τῶν ἔξης: in itinere, in agmine sub sarcinis, post tergum *C*, oportuno loco *L*, apud Cnidum *N*, a tergo *Ci C*, post tergum *C* transeuntem Apenninum adorta tempestas est (κατέλαβεν αὐτὸν χειμῶν, τυφῶν). *Liv.* 21,58,3, oppugnatio eos adorta est *Liv.* 21,11,6. *Ἀπολ.*: *Caes. civ.* 3,94,2. *b. Afr.* 69,1. *Liv.* 26,5,6. 31,27,3. **II.** ἐπιχειρεῖν τι (πράγματι), τολμᾶν *Cic. Att.* 13, 22,4. 16,2,6. nefas *Verg. A* 7,386. Μετ' ἀπρμφ.: convellere ea quae... *Cic. de or.* 2,205. urbem (= Municipiam) oppugnare *Nep. Thras.* 2,5' προβλ. κ. *Liv.* 22,9,2 κ.ά.

→ Παρατ. ὑποτ. κατὰ τὴν γ' συζ. adoreretur *Suet. Claud.* 13,2. adorerentur *Amm.* 28,2,7 (*V*). P.P.P. adorsus *Gell.* 9,2,10. Ἐνεργ. τύπος adorio (adoriant *Naev. trag.* 14). Ἀρχ. ἀπρμφ. adoririer *Plaut. Rud.* 599.

adornātē, ἐπίρρ. (adornatus), ἐπικεκοσμημένως. *Suet. gramm.* 30 (6). **δ.λ.**

ad-ōrno, 1. 1. παρασκευάζω, ἐξαρτύω, ἐξοπλίζω, συνών. apparāre, praeparāre, instruere. nuptias (γαμοστολῶ, παρασκευάζω τὰ τοῦ γάμου) *P*, accusationem et petitionem consulatūs *Cic. Mur.* 46,1. fugam *Te*, ad fugam viaticum (παρέχω τινὶ τὰ τῆς φυγῆς ἐφόδια) *P*. naves operarias *C*, bellum (τὰ πρὸς πόλεμον παρασκευάζειν, εὐτρεπίζειν) *Liv.* 10,38,2. navale proelium *Tac.*

ann. 12,56,1. equi venatui (δοτ. τοῦ σκοποῦ) adornati *Ta.* Ἀπολ.: α) μετὰ τοῦ ut: is adornat ut maritus fias *P*, -at sibi ut rem divinam faciat *P* προβλ. *Ter. Eun.* 582. β) μετ' ἀπρμφ. tragulam in te inicere adornat (παρασκευάζει, μηχανᾶται δόλον ἢ μηχανὴν σοι) *Plaut. Ep.* 690. 2. (ἐπι)κοσμῶ, καλλωπίζω, στολίζω = orno, exorno. forum magno ornatu *Ci*, flaminem insigni veste et curuli regia sella -avit (ὁ Νομάς) *L*, fora columnis et epistyliis -ābant (οἱ Ἕλληνες) *Vi*, rostrum *L*, versibus (carminibus *Ci*) exornavit templorum aditūs *VM*, urbem monumentis *Su*, triumphum alicuius (ἐπὶ μείζον κοσμεῖν, λαμπρύνειν) **Ve. gemmis vestem Curt.* 3,3,13. forum ad speciem (χάριν τῶν ὀφθαλμῶν, πρὸς θέλξιν τῆς ὀράσεως) *Cic. Verr.* 1,58. nobilitas (τίτλος εὐγενείας) ac iusti honores adornabant (τὸν Α. Μάρκιον) *Liv.* 28,42,5. adornabat promissa caesaries (*Scipionem*) *Liv.* 28,35,6.

adōro 1, **I.** κυρ. προσαγορεύω, προσφωνῶ τινα, ἀποτείνουμαι πρὸς τινα λέγων = adloqui, adfari. *Paul. F.* 17,26 si adorat furto XII Tab. π. *Fest.* 158,31. 32. *Apul. m.* 2, 29,14. 3,3,5. 10,12,1. **II.** α) τιμᾶν τὸ θεῖον μετ' εὐλαβείας καὶ δέους, λατρεύω = venerari. *Venerem Laev. carm. firg.* 26. *Cerem Verg. g.* 1,343. sanctum sidus αὐτ. *Aen.* 2,700. deos *L.* Iunonis numen *Verg. A* 48,3,437 (*Ovid. m.* 1,320. 11,540. *Iuv.* 14,97 caeli numen). crocodilon *Iuv.* 15,2. —

Μετὰ τοῦ ut: Liv. 7,40,4. 21,17,4. Ovid. P. 2,2,55. Καὶ μεθ' ἀτλῆς ὑποτακτ. Prop. 1,4,27. β) ἐπικαλοῦμαι, ζητῶ: pacem (τὴν εὐνοίαν) deum (= deorum) Liv. 6,12,7. γ) προσκυνῶ (κατὰ τρόπον ἀνατολικόν), alqm Persarum more Iust. 6,2,13. C. Caesarem ut deum Suet. Vit. 2, volgum Tac. h. 1,36, pronis (summissis) ad ἧ in terram cervicibus alqm -are μιγν.

adorsus, ἰ. adiorior.

adpatruus, θεῖος 4ου βαθμοῦ Isid. orig. 9,6,24 (ἰ. Th.L.L.).

adpr... ἰ, appr...

ad-quiēscō, ἰ. ac-quiēscō.

ad-quiro, ἰ. ac-quiro.

ad-quisitio, ἰ. acquisitio.

adquō, ἐπίρρ. = quoad Afr. com. 249,278.

ad-rādo, rāsī, rāsum 3, 1. (ἐπι)-κείρειν. Plaut. frg. Nervol. 1 scobīnā (ξύλουργικῆ ῥίνη) ego illum... adrasī senem (ἀστεῖως εἰρημένον), ἐπ. Hor. ep. 1,7,50. Sen. ep. 114, 21. adrasum caput Petr. 32,2. 2. ἰ.ἰ. παραξέειν (παστρεύω, κλαδεύω Co Pl). Ἐντεῦθεν μιτρο. (ἐκ μεταφοῆς ἀπὸ τῆς γλυπτικῆς) λειτούργιον circumcisum et adrasum Plin. ep. 2,12,1. β) ἐπὶ ποταμίου ὕδατος εἰσδύομαι, ὑπορύττω, ὑποσκάπτω Amm. 15,4,3.

adr... ἰ. agr...

Adramyttēum, ἰ, οὐ. Ἄδραμύττειον (πόλις τῆς Μυσίας) Liv. 37,19,7 κ. Adramyttēos, ἰ, θ. Plin. 5,122. κ. Adramytion, ἰἰ, ἀ. (-mētion) Cic. Flacc. 68. Mel. 91 (1, 18,2). **Adramyttēnus**, Ἄδραμυτ-

τηνός (-mytēnus) Cic. Flacc. 31. Brut. 316. Amm. 14,11,31.

Adrana, ae, ἀ. ποταμὸς τῆς Γερμανίας (νῦν *Eder*) παραπόταμος τοῦ *Fulda*. Tac. ann. 1,56,4

Adrānum, ἰ, οὐ. πόλις τῆς Σικελίας Sil. 14,250. Οἱ κάτοικοι **Hadrānitānī**, ōrum, ἀ. Plin. 3,91. **Adrānodōrus** Ἄδρανόδωρος ἐκ Συρακουσῶν Liv. 24,4,9 24,5,7.

Adrastēa (-tia), ae, θ. ἐπωνυμία τῆς Νεμέσεως. Amm. 14,11,25. 22,3,12.

Adrastus, ἰ, ἀ. Ἄδραστος. 1. βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, πενθερὸς τοῦ Πολυνείκου ἐνὸς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας καὶ τοῦ Τυδέως. Adrasti pallentis imago Verg. A 6,480 (πρβλ. κ. Adrastēus pallor Amm. 14,11, 22). Ovid. f. 6,433. Stat. Th. 2, 178. Ἐντ. **Adrastēus** 3 Ἄδράστειος. Arion Stat. silv. 1,1,52. pallor (ἰ. ἄνωτ.) καὶ **Adrastis**, -idis, αἰτ. -ida θ. Ἄδραστις (ἢ Ἄργεῖα, θυγάτηρ τοῦ Ἄδράστου), vidua Stat. Th. 2,678. 2. ὄνομαστὸς μαθηματικὸς ὄνομαστὸς ἐκ Κυζίκου Varr. frg. π. Αὐγουστίνω civ. dei 21,8,2.

adrāsus, ἰ. adrādo.

adrēctarius, ἰ. arrectarius.

adrēctus, ἰ. arrectus, arrigo.

ad-rēmigo, ἰ ἐρέσσειν πρὸς τι, πλησιάζω κωπηλατῶν μετὰ δοτ. litori Flor. 1,13,4 (litore Iord. Rom. 152) καὶ ἀπολ. αὐτ. 1,24,12. portibus suis αὐτ. 1,42,4.

ad-rēpo, ἰ. arrepo,

adrēptus, ἰ. arripio.

Adrestae, -arum, λαὸς Ἰνδικός,

Ἄδραϊσταί (Ἄδριαν.), Ἄδρησταί
(Διόδ. Σικελ.) Iust. 12,8,9.

Adrobrica, ae, θ. πόλις τῆς
Ἰσπανίας. Mel. 3,13.

Adria, Adriacus, Adriān-, i.
Hadr...

adrīdeo, adriigo, ad-ripio,
adrīsiō, adriisor, ad-rōdo, i.
arr...

ad-rog... i. arrog...

ad-rōro, i. arboro.

adrōsor, i. arrosor.

Adryades, um, θ. Ἄδρυάδες
νύμφαι (καὶ Ἀμαδρυάδες) Prop. 1,
20, 12 (i. Th.L.L.) δοτ. Adryasin.

Adrūmētum (Hadrūm-), ī, οὐ.
Ἄδρούμητος (ὄθεν κ. Adrūmētus, ī,
θ. (μτγν.), παραθαλάσιος πόλις με-
ταξὺ Καρχηδόνος καὶ Λέπτεως τῆς
Ἀφρικῆς, σταθμὸς ἐμπορικός, ἐμπο-
ρεῖον (νῦν *Ergia* κατ' ἄλλους *Susa*)
Plin. 5,25. Mel. 1,34. Caes. civ. 2,
23,4. Sall. Iug. 19,1. Nep. Hann.
6,3. Ἐντ. **Adrūmētīnus** (Hadr.)
3 μτγν. κ. Adrūmētīnī, οἱ κάτοικοι
τῆς Ἄδρ. b. Afr. 97,2.

ad-ruo, -ere 3 Varr. r. 1,35,1.

Adrymētion, i. Adramytteum.

ads... i. ass...

adsc..., adsp..., adst..., i. asc...
asp..., ast...

adsubriigo, i. assurgo.

ad-suēfacio, ad-suēscō, i. as-
suefacio, assuesco.

adsuētūdo, adsuētus, i. as-
suetudo, assuetus.

ad-sum, i. assum.

Adua, i. Addua.

Aduatuca (Atuat-), ae, θ. Ἄ-
τουάτουκον (Πτολ.), ὄχυρόν τῶν Ἐ-

βουρώνων (νῦν *Tonger*) παρὰ τὸ ση-
μερινὸν Limburg Caes. g. 6,32,3.4.
35,8,10. **Aduatucī** (Atua-), -ōrum,
ā. Ἄδουατικοὶ λαὸς Κιμβρικός ἐν τῇ
Gallia Belgica (Caes. g. 2,4,9. 2,
16,4. 2,29,1 κ.ά. συχν.).

adūlābilis, e (adulor), 1. κολα-
κευτός. animus Enn. κατὰ τὸν Non.
155,30. 2. πλήρης κολακείας, κολα-
κευτικὸς sermo Amm. 14,11,11.
sententia αὐτ. 31,12,7.

adūlans, antis, *PAdj* i. adulo,
adulor ἐν τέλει.

adūlanter, επίρρ. i. adulor ἐν
τέλει.

adūlātiō, ōnis θ. (adulor), 1.
(κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν ζώων, ἰδίᾳ
τῶν κυνῶν, περισσεῶν καὶ ἄλλων)
Col. 6,2,5. Quint. 11,3,66. Plin.
10,104. Cic. nat. d. 2,158 κ.ά.).
Μτφρ. ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς
ἄλλους ἢ πρὸς τοὺς θεοὺς (λέξις λίαν
ἄρεστή τῷ Τακίτῳ), κολακεία, ἑπι-
κύνησις = adoratio. adulatio in
Neronem Tac. ann. 14,29,1. in
Augustam addulatio αὐτ. 1,14,1.
adversus superiores αὐτ. 11,21,4.
adversus Neronem αὐτ. 15,59,8.
καὶ μτγν. circa principem Sulp.
Sev. Mart. 20,1. Κατὰ πληθυντικὸν
humi iacentium adulationes Liv.
9,18,4 ἐπ. Sen. benef. 6,33,1. Tac.
Agr. 43 κ.ά. κ.ά. 2. ἀγνοτεία, δολία
ἀπομίμησις (τσαρλατανισμός). medi-
cinae Quint. 2,15.25. Ἀπολ. : Amm.
30,4,3.

adūlātor, ōnis, ā. 1. κόλαξ, θώψ
(κολακευτής). vereor vera dicere ne
adulator videar esse Lampr. Hel.
35,3. potentiae Quint. 12,10,13.

imperatoris Suet. Vit. 1,1. Petr. (ἐν ποιήματι) 83,10 στίχ. 3. Sen. contr. 7,3 (18),9. Curt. 8,5,8. Sen. nat. 4. praef. 3. Quint. 2,15,11. 2. ἀπατεῶν, ἀγύρτης Cyr. ep. 68,2 ὑποκριτῆς Did. apost. Ἐπιθετικῶς adulator populus, adulator senatus Treb. Claud. 3,7 (i. adūlātrix).

adūlātōriē, ἐπίορ. (adulato-rius). verniliter pro adulatorie. Non 42,19 κ.ἄ. μτγν. (Tert. anim. 51).

adūlātrix, ἱcis, θ. μτγν. (Testal.) προβλ. ἐπιθετικῶς adulatrices exterae gentes adulatrices provinciae Treb. Claud. 3,7. Ὡς οὖσ. θ. μτγν. (Tert. anim. 51).

adūlātōrius 3 κολακευτικός. exemplar... -rii dodecoris (παράδειγμα ἐλεεινῆς ἐπονειδίστου κολακείας) Tac. ann. 6,32,7.

adulēscēns, i. adolescens.

adulēscēntia, ae, θ. (adulescens) I. ἀκμὴ τῆς ἡλικίας. ἡβη, νεότης Plaut. Ter. Cic. Nep. κ.ἄ. citius adulescentiae senectus... quam pueritiae adulescentia obrēpit (τὸ γῆρας ἔρχεται ἀνεπαισθήτως ταχύτερον μετὰ τὴν νεότητα ἢ ἢ νεότης μετὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν;) Cic. Cato 4 (προβλ. Sen. ep. 24,20), ab -iā (a primā -iā, ab ineunte -iā καὶ ineunte -iā) Ci κ.ἄ., in -iā Plaut. Ci. Se Pl. Su κ.ἄ. ex -iā Cic. ep. 7,17,2. primā -iā Cato agr. Ci Plin. N. Amm. μτφο. δοθεῖσά τις ἐποχὴ hoc fui tempus (χρονικὴ περίοδος) viris armisque incitatissimum (λίαν τεταραγμένη), ideoque quis adulescentiam (νεανικὴν περίοδον) dixerit Flor. 1,1,6. Μτγν. ὁ νεαρῶς ἡλι-

κίας, οἱ νέοι Ter. Phorm. 274. Cic. Sest. 110 κ.ἄ. καὶ γενικῶς ἡ νεότης, ἡ ἡλικία τῶν νέων Cic. Arch. 16 κ.ἄ. κ.ἄ.

adulēscēntior, -iāgī I νεανιεύομαι, μειρακιεύομαι (συμπεριφέρομαι ὡς νέος) Varr. Men. 550. ἄ.λ.

adulēscēntulus (ὑποκορ. τ. adulescens) I. 1. ἐπιθετικῶς: benignitas... huius (τοῦ γέροντος τούτου) oppido (λίαν) adulescentulist (-la est Leo) Plaut Mil. 634 (ἄ.λ. προκλαστικῶς), σπανιώττ. ἔπειτα (μτγν.). Τίθεται ὡς παράθεσις εἰς ὄνομ. γένους ἄρσ. homo (filius, vicinus miles) adulestentulus Plaut. Te Ci S καὶ εἰς ὀνόματα γένους θηλ. (meretrix, filia (Plaut. Mil. 789. Ter. Haut. 602). II. **adulēscēntulus**, i, ā. νεανίσκος, μειράκιον Naev. Plaut. Ter. Lucil. Ci. S N VM κ.ἄ. Μετὰ χρονικῆς σημασίας Cic. Quinto. 12 ab adulescentulo. fin. 2,96. **adulēscēntula**, aē, θ. νεᾶνις, μεῖραξ Plaut. Ep. 43. Ter. Andr. 118. Haut. 654. Vr. Ap.

adulēscēnturio, 4 μειρακιεύομαι (συμπεριφέρομαι θρασέως ὡς νεαρὸς) Laber. com. inc. 137. (Non. 74). ἄ.λ.

adulēscō, i. adolesco.

aduliscēns, i. adolescens τέλ.

Adulitae, ārum, Ἄδουλιται, οἱ κάτοικοι (ἢ πόλις αὐτῶν Ἄδούλη, Ἄδουλις), oppidum Adulitōn (ἢ πόλις τῶν Ἄδουλητῶν) Plin. 6,172. ab oppido Adulitarum αὐτ. 6,174.

adūlo, 1 σπαν. (ἀντὶ adūlor). I. κυρίως σημαίνει κολακεύω, ἐπὶ ζῳῶν, περισαίνω, ἐκβάλλω κνυζηθμόν, κνυζέομαι (Lucr. 5,1070) προβλ. καὶ κατὰ

μτχ. τοῦ *adūlor*: Ovid. m. 14,46. 259. Gell. 5,14,12. Sen. dial. 4, 31,6. Plin. 8,56. Iovis satelles (τ.ῆ. ὁ ἀετὸς) ...sublime avolans pinnatā caudā nostrum adulat sanguinem (ἀποψῆ, ἀπομάττεται, ἀπομάσσει) Acc. trag. 390 (καὶ Cic. Tusc. 2, 23-25 [i. *Fraenkel* Gnom. 1930, 663]). Ὡς παθητ. *adulati* erant ab amicis et adhortati Cass. Hem. h. frg. 40. cavendum est ne assentatoribus patefaciamus auris neve *adulari* sinamus Cic. off. 1,91 (ἐκτιὸς ἐὰν νοηθῆ τὸ eos [= assentatores] ὡς ὑποκμ. ὁπότε τὸ nos θὰ θεωρηθῆ ἀντικείμενον). *tribunus militum adulandus* erat. Val. Max. 2,7,15. 2. κολακευτικῶς προσφωνῶ (ἔπεται εὐθὺς λόγος). *Psychen sorores...* sic. *adulant Psȳche...* iam mater es. Apul. m. 5,14,10.

adūlor 1 μετ' αἵτ. (Κικέρων πάντοτε) καὶ δοτικῆς. 1. κολακεύω, περισαίνω κλπ. (i. *adūlo*). *alqm* προσκυνεῖν (κατ' ἔθος Περσικόν) Val. Max. 4,7 ext. 2 καὶ ἀπολ. Liv. 30, 16,4 καὶ *alicui* Iust. 12,13,2. 2. κολακεύω. *alqm* (Cic. off. 1,91 i. *adūlo*), *plebem* δημοκοπεῖν, θωπεύειν τὴν πλῆθὺν (i. κατωτ.) Liv. 23,4,2. Val. Max. 4,3 ext. 4. Iust. 17,3,10. *alqd* Cic. div. 2,6. Liv. 45,31,4. *alicui* καὶ *alicui rei*: (flatter le crédit) Nep. Att. 8,6. *plebi* Liv. 3,69,4. Curt. 4,1,19. *gratiae* Sen. dial. 7,2,4 (Quint. 9,3,1 ἐνθα δηλοῦται ὅτι μόνον ἢ δοτικῆ ἦτο ἐν τοῖς χρόνοις αὐτοῦ ἢ κρατοῦσα). Προβλ. καὶ ἐπὶ μὴ ἐμψύχων: *Crenaeus* (Κρηναῖος ποτ.) *adulantem*

nunc hoc... nunc transit avum (τὸν Ἰσμηγὸν ποταμόν). Stat. Th. 9, 324. Μτχ. **adūlāns**. *adulantia* verba (= blandae voces) Plin. paneg. 26,1 ἐξ. οὐ ἐπίρρ. **adūlanter** Isid. sent. 3,46,5.

adulter, *erī*, ἄ. μοιχός. **adultera**, *ae*, θ. μοιχαλῖς, μοιχὰς (κυρίως ἐν χρήσει ἀπὸ τῶν ποιητῶν τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου καὶ τῶν πεζογράφων τῶν μεταυγουστειῶν χρόνων). I. οὐσιαστικῶς: Plaut. Amph. 1049 καὶ arg. 1,10. Cic. Pis. 28. Sert. 39. Cat. 2,7 κ.ἄ. Catull. 57,8 *Dardanius adulter* (Πάρις). Verg. A 10,92. Sall. Cat. 14,2. Ovid. am. 1,10,4. Hor. c. 1,33,9 ars 1,304. Sen Phaedr. 118. Ag. 955. Liv. 1,58,7. Tac. ann. 3,24,2. Sen. contr. 1,2,23. Iuv. 6,237. Plin. 22,3 κ.ἄ. **adultera**: Catull. 61,102. Hor. c. 3,3,25 (*Helena*), Ovid. epist. 13,133 (*Helena*) *Se. rh. Se. Mart.* 6,7,5. *Iu. Ta. Pl.* κ.ἄ. Καὶ ἐπὶ ζῳῶν. Gratt. cyn. 285. Plin. 7, 43. Stat. sil. 4,5,18. II. ἐπιθετικῶς: *adulter adultera adulterum* ὁ ἀνήκων εἰς μοιχὸν ἢ μοιχάδα: *adulteri crines* (καθ' ὑπαλλαγὴν) Hor. c. 1, 15,9 (προβλ. c. 4,9,13). -a mens (μοιχαλῖς - διάνοια) Ovid. am. 3,4,5. οὐχὶ γνήσιος = *non genuinus*: *adultera clavis* (ἀντίκλεις [ἀντικλειῖδι, ἀντικλειθρον]) Ov. ars 3,643. Sall. Iug. 12,3. Apul. m. 10,9,11. *numpus* Hier. epist. 119,11. *imitatio* Cod. Theod. 9,22,1. Καὶ ὡς οὐσ. *adulter* = *adulterator* (i. κατωτ.) παραχαράκτης. *solidorum adulter* Cod. Theod. 9,21,5. *adulter viola-*

torque monetae Cod. Iust. 1,4,3,3.

adulterātio, ōnis, θ. (adultero), κίβδηλεία, νοθεία, παραποίησης. Plin. 21,32 (καὶ κατὰ πλθ. αὐτ. 1 ind. 12), scripturarum... adulteratio. Tert. praescr. 38.

adulterātor, ōris, ἄ. παραχαράκτης. monetae Gaius dig. 48,19, 16,9 κ.ἄ. Tert. carn. Chr.

adulterātrix, īcis, *Eccl.* καὶ *Gloss.*

adulterātus, ī. adultero.

adulterīnus 3 1. κίβδηλος, παρακεχαραγμένος, παραπλεποιημένος, ὑποβολιμαῖος. Ἐπὶ σφραγίδος: Plaut. Bacch. 266 (ἀντ. verus), Cic. Clu. 41. Liv. 39,18,4. 40,23,7. ἐπὶ νομισμάτων (ἀντ. bonus ἢ verus): Cic. off. 3,91. Plin. 33,132. ἐπὶ κλειδός: Sall. Iug. 12,3 (ἀντ. verus) ἐπὶ ἐπιστολῶν: πλασιός, ὑποβολιμαῖος. Apul. m. 4,16,7. 2. νόθος, μοιχογέννητος. sanguis Plin. 7,14. Venus Apul. m. 8,3,3 καὶ ἐπὶ ζώων: pullus Plin. 10,10. 3. ἀκόλαστος, ἀναγνος, αἰσχροός: concubitus Aug. c. Iul. op. imp. 5,24.

adulterio, ōnis, ἄ. ὁ μοιχός Laber. com. inc. fab. 70 (π. Gell. 16, 7,1. Non. 70, 1. Th. L. L.).

adulteritas, ātis, θ. μοιχεία. Laber. com. inc. fab. 150 (ἰ. ἀνωτ. adulterio).

adulterium, īī, οὐ. (adulter), 1. μοιχεία (ἀθέμιτος μεΐξις) Plaut. Cas. 976. Mil. 90. Cic. Mil. 72. Liv. 1,58,4. Catull. 66,84. Nep. Epam. 5,5 κ.ἄ. κ.ἄ. foedum (τῆς Πασιφάης) Ovid. m. 8,156. Μετὰ γενικῆς ὑποκειμ. ἢ ἀντικειμενικῆς

(Plin. 29,20. Tac. ann. 4,12,6. Sen. contr. 1,4 th. καὶ ἄλλοι). Φράσεις: suspicionem adulteri habere Nep., in -io uxorem suamprehendere Cato fr., in -io deprehendi Cic. de or. 2,275. Sen. contr. 1,5,5. homo vino ganeis lenociniis adulteriisque confectus Cic. Sest. 20. adulterium facere Catull. 67,36 (Sen. contr. 1,4,12. Sen. ep. 97,5). -ium inire Vell. 2,45,1. adulteria exercere Suet. Aug. 69,1. Προβλ. καὶ vasa adulteriis caelata (ἀγγεῖα μετὰ ἀσέμων αἰσχροῶν παραστάσεων) Plin. 14,140 (προβλ. περὶ τῆς τέχνης ταύτης καὶ Mart. 14,95. 8,34,1. 51,1). Ἐπὶ ζώων: nec adulteria novēre (οἱ ἐλέφαντες) Plin 8,13. 10,104 (ἐπὶ περιστεροῶν). Apul. m. 7,16 (ἐπὶ ὄνου). 2. *Μιτρο.* α) ἐπὶ δένδρων· ἐγκέντρισις, ἐμβολιασμός Plin. 17,8. παραποίησης, νόθευσις, ἀλλοίωσις (ἐπὶ τὰ χεῖρω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ). mercis adulteria Plin. 19,44. mellis αὐτ. 14,80. Προβλ. adulterare adulteria naturae (νοθεύω ἀκόμη ἐκεῖνο ὅπερ ἤδη ἐνόθευε τὴν φύσιν) Plin. 9, 139 (ἰ. αὐτ. Saint-Denis § 139 σελ. 138). colorum Tert. cult. fem. 1,8. Cypr. hab. virg. 16.

adultero (ἐπὶ ἀνδρός, σπαν. ἐπὶ γυναικός). 1. ἀπολ. διαπράττω μοιχείαν Cato or. frg. π. Gell. 10,23,5. Cic. off. 1,128. Adulterārī ab aliquo (ἐπὶ γυναικός) *Pompeiam*... adulteratam opinatus a P. Clodio Suet. Iul. 6,3. ob -atam equitis Romani uxorem αὐτ. 48,2. *Μιτρο.* adulterare ceteris rebus (δείκνυμαι ἀπατεῶν ἐν τοῖς λοιποῖς) Plaut. Bacch. 268.

2. **μτβ.** adulterare matronas Suet. Aug. 67,3. Ἐπὶ τῶν ζώων: adulteretur et columba mίλνο (ἱκτίνω) Hor. epod. 16,32. adulteratus nidus (φωλεὰ μεμολυσμένη ἐκ τῆς παρουσίας τῶν ξένων ὄσων τοῦ κόκκυγος) Plin. 10,27 (ὥσει ἐπρόκειτο περὶ μοιχείας). **Μτφρ.** ius civile pecuniā χρήμασιν ἄλλοιῶ, κιβδηλεύω, νοθεύω τὸ δίκαιον) Cic. Caecin. 73. *Proteus* sua faciem transformis adulterat arte (δολοῖ πλάττεται μορφὴν, μεταμορφοῦται τεχνηέντως μεταβάλλει τὴν φυσικὴν του μορφὴν) Ovid. f. 1,373 (πλεῖστα παραδείγματα ἄλλοιώσεως παρὰ τῷ Πλινίῳ τῷ Πρεσβυτέρῳ 12,28. 35,34 κ.ἄ. πολλ.). νοθεύειν: legislationem Novell. Iust. 89,3,1. aliqui adulterati sunt (ἐνόθευσαν) hanc epistolam Casiod. hist. trip.

1. **adultus**, i. adoleo.

2. **adultus** 3 *PAdj* μ.Σ. (ἀκμαῖος, πέπειρος, ἔπακμος, μεῖραξ, μέλλαξ, adulta ἔπακμος κόρη, θήλεια ἀκμαία *Gloss.*) ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, φυτῶν (ἀντ. puer, infans). adulta virgo (παρθένος ἐν ὄρα γάμου, ἀκμαία) [ἀντ. immatura, cruda] Plaut. Trin. 374 καὶ filius, filia, puer Liv. 27,19,8 (ὁμοίως Cic. Hor. Liv. Sen. Curt. κ.ἄ.), pulli Plin. 10,14 (τῶν ἀειτῶν), fetūs (μελισσῶν) Verg. g. 4, 162. suboles (τῶν μελισσῶν) Plin. 11, 51 κ.ἄ.ἄ. arbores Plin. 17,94. segetes Col. 2,9,10. pinus Stat. Th. 9,410 κ.ἄ. Ἐπὶ πραγμάτων καὶ ἐνεργειῶν τῶν adulti: robor adultum Lucr. 3,1131 (Amm. 25,4,3). Verg. catal. 2,11. crinem Stat. s. 2,1,

122. 2. **μτφρ.** : filius aetate adultā (ἀκμάζων, ἐνήλιξ) Cic. Verr. 4,160. 6,30. Lucr. 4,1038. tempore noctis adultae (ὄψὲ [ἢ εἰς προχωρημένην ὄραν] τῆς νυκτός) Avien. Arat. 680. (Amm. 14,2,9). hieme adultā Amm. 26,9,1. **Προβλ.** καὶ ver... novum... adultum... praiceps Sall. frg. h. inc. 38. aestate iam adultā (θέρους ἤδη ἀκμάζοντος) Tac. ann. 2,23,1 (προβλ. 11,31,4. h. 3,23,4). 3. **μτφρ.** πολιτικῶς ἢ πνευματικῶς ἀκμαῖος, ἀκμάζων. qui (Περικλῆς, Θουκυδίδης) non nascentibus Athenis sed iam adultis fuerunt Cic. Br. 27. nascens eloquentia (= crescens) adhuc (= etiam tum) nec satis adulta Tac. or. 25,12 (προβλ. κ. Cic. ac. 2,3. Brut. 27 καὶ incipiens adhuc et necdum adulta seditio Tac. h. 1,31,12). populus Cic. rep. 2,21, Pannonia... adulta viribus Vell. 2,110,2 (προβλ. Amm. 16,12,45). rēs... nondum adultae (τὸ κράτος ἐν τῇ γενέσει αὐτοῦ) Liv. 2,1,6. **Μτφρ.** haec tam adulta rei publicae pestis (ὁ Κακλίνας μάλιστα ἤδη προχωρημένη...) Cic. Cort. 1, 30 (προβλ. καὶ ἀνωτ. Tac. h. 1,31,12). → Συγκρ. adultior Plin. 10,92.

adumbrātum, ἐπίρρ. σκιαγραφικῶς Lucr. 4,363. **ἄ.λ.**

adumbrātio, ὄπισ, θ. (adumbro) 1. σκιαγραφία, ὑποτύπωσις (σκίτσο) Vitruv. 1,2,2. 2. πρῶτον σχέδιον ἢ δοκίμιον, προσχεδίασμα (ἔργον φιλολογ.) Cic. or. 103. **Μτφρ.** (πλαστικὴ) εἰκῶν, προσποίησις. o beneficii Val. Max. 7,3 ext. 8.

adumbrātus 3 *PAdj* (adum-

bro), ἀτελῶς ἐσχεδιασμένος (σκισσαρισμένος), ἀτελής, ἀντ. expressus. adumbratorum deorum lineamenta (τὰ ἀτελῶς ἐσκιαγραφημένα χαρακτηριστικά τῶν [Ἐπικουρείων] θεῶν, σκιαγραφία τῶν θεῶν) Cic. nat. d. 1,27. -a comitia (ἀντ. vera, συνελεύσεις μόνον τὸ ὄνομα ἔχουσαι, συνελ. κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὸ ἔθος τῆς ἀρχαιότητος) Cic. agr. 2,31. imago gloriae (ὄνειρον δόξης, δόξα χιμαιρική, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ eminens effigies virtutis) Ci, habuit per multa maximorum non expressa signa sed -a virtutum (ἔσχεν εἰς μέγαν ἀριθμὸν τὰ χαρακτηριστικά σημεῖα τῶν μεγαλυτέρων ἀρετῶν οὐχὶ πραγματικὰ ἀλλὰ φαινομενικὰ) Ci, regum omnium quasi adumbratae intelligentiae (εἰσέτι ἀτελεῖς, ἀσαφεῖς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τρόπον τινὰ λανθάνουσαι ἔννοιαι) Ci. 4. πλαστὸς καὶ ἐπίφασιν, ἀντ. verus: Aeschriō Pirae vir adumbratus (ὁ Αἰσχρ. σύζυγος τῆς Πίρα διὰ τὸν τύπον μόνον, ψευτοσύζυγος, ἐνῶ ἐν τῇ πραγματικότητι ἦτο ὁ Verges) Cic. Verr. 4,77. inscriptio (ὁ τεχνητὸς στιγματισμὸς ἐπὶ τοῦ δέρματος) Petr. 106,1. laetitia (προσποιητὸς ἐνθουσιασμὸς, προσπ. χαρὰ) Tac. ann. 4,31,3.

adumbrō 1. 1. (ἐπι)σκιάζω, ῥίπτω ἐπὶ τινος σκιάν, προφυλάσσω. vineas Co, alvearia (τὰς κυψέλας, τοὺς σίμβλους) Co, ūvas Co. 2. ἐπὶ ζωγράφου συσκιάζω, θέτω σκιάν. alqd Q, scaenam (κοσμῶ τὴν σκηνὴν διὰ ζωγραφιῶν) VM. Μτφρ. σκιαγραφῶ, περιγράφω. fictos luctūs dicendo Ci, eloquentiae spre-

ciem et formam Ci. 3. μιμοῦμαι πῶς, ἀναπαρίστημι (ἀναπαριστῶ). Persis Macedonum morem (τὰ Μακεδ. ἥθη) Curt. 10,3,14.

Aduna, ae, ἄ. ποτ. τῆς Σουσιανῆς (τῆς Περσίας) παραπόταμος τοῦ Εὐλαίου Plin. 6,135. ἄ.λ.

aduncitās, ātis, θ. (aduncus), γαμψότης, γρουπότης, τοξοειδῆς καμπύλη, καμπυλότης, κυρτότης. aduncitas rostri Plin. 8,97 ἢ rostrorum (τοῦ ῥάμφους, τῶν ῥαμφῶν) Cic. nat. d. 2,122.

adunco 1. ἐπικάμπω (Γλωσσ.), κάμνω (δίδω) τὸ σχῆμα γωνίας Paul. F. 10,13 (ἰ. καὶ app. crit.).

aduncus 3 (ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος ἀνθρώπων καὶ ζώων), γρουπός, γαμψός, ἐπικεκαμμένος, ἐπικαμπῆς (Γλωσσ.), ἀντ. reduncus. nasus (ῥις γρουπῆ) Te Su, paris -a Se, Per, Luc., draco dentibus -is He O Pl, serpens -i dentis St, malae (τοῦ Καλυδωνίου κάπρου) St., ungues -i Ci, Ce, Pl, Ap., manus V, rostra gallinacei (τὰ γαμψὰ ἐπὶ τῶν ποδῶν πλῆκτρα τοῦ ἀλέκτορος) Co, O, cornua (ἀντ. redunca) Pl., ne -is lacerans unguibus Iovis satelles Cic. p. (= Tusc. 2,24) καὶ magni praepes adunca Iovis (ὁ γαμψῶνυξ ἀετὸς τοῦ Διὸς) Ovid. f. 6,196. virgo -o naso (μετὰ ῥινὸς γρουπῆς, ἀετομύτα) Te, Su. Πρμ.: nec naso suspendis adunco ignotos (δὲν μυκτηρίζεις, δὲν περιφρονεῖς, δὲν βλέπεις μὲ περιφρόνησιν τοὺς ἀφανεῖς) Hor. s. 1,6,5 (πρβλ. αὐτ. 2,8,64 καὶ ep. 1,19,45. Pers. 1,40). 2. (ἐπὶ ὀργάνων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων) κυρτός.

arātrum (ἀντ. reduncum) *O.* ser-
rula, ἐπικαμπῆς πρίων, πριόνι) *Ci.*
vomer (ὄνις, ὄνιον [ὄνι]) *O.* pur-
pis, cumba, cognu (τοῦ αὐλητοῦ) *O.*
baculum (ῥάβδος τοῦ αἰωνοσκόπου
= lituus [i.λ.] *L.* forceps adunca
(λαβίς κυρτή) *Pers.* 4,40.

Adunicātēs, ium, ἄ. λαὸς τῶν
Ἑλλήνων ἐν τῇ Ναρθωνίτιδι ἴσως ὁ
αὐτὸς τοῖς Adanātēs (i.λ.) *Plin.* 3,35.

ad-ūnō, 1. συνενῶ, συναθροίζω,
συνάγω ἰδίᾳ ἐν χρήσει ἐν τῷ p.p.p.)
adunatis sociorum copiis... *Iust.*
15,4,22 κ.ἄ., -atis viribus *Iord.*
Get. 50,263 κ.ἄ., copias adunare
Iord. *Rom.* 264.

ad-ūro, ussī, ustum 3 (i. ūro). 1.
κυρ. α) (ἐπὶ τροφῶν): φρύγω, περι-
καίω. panis adustus (κα[μ]μένος,
κακοψημένος) *Hor.* s. 2,8,68 (προβλ.
κ. pectus αὐτ. 90 κ. *Var.* *Men.* 100
κ. *Ter.* *Ad.* 425). β) (ἐπὶ ἄλλων πρα-
γμάτων): barbam sibi et capillum
adurebat (ὑπέκαίει τὸν πώγωνα καὶ
τὴν κόμη) *Cic.* *Tusc.* 5,58. *gymno-*
sophistae sine gemitu -untur (οἱ
σοφοὶ τῶν Ἰνδιῶν ἀφίνονται νὰ ὑπο-
καίονται χωρὶς νὰ στενάξωσι) *Ci.*
corpus igne -um *L.* (ἐπὶ ἡλίου) *Ovid.*
m. 8,205, (ἐπὶ κεραυνοῦ) *Iovis* telo
quercus -a *O.* (προβλ. *Liv.* 39,22,3).
2. *Μτφρ.* α) ἐπὶ μεγάλης λάμψεως· ἐκ-
τυφλῶ, θαμβῶνω (στραβῶνω)· ocu-
los *Lu.* β) διὰ καυ(σ)τῆρος καυτη-
ριάζω. os *Ce.* κ.ἄ. προβλ. *Plin.* 10,50.
Διὰ δοσιμέων φαρμάκων: adurentia
medicamenta (καυστικὰ [τῆς γλώσ-
σης]) *Ce.* γ) ἐν τῇ γεωργίᾳ (ἐπὶ ψύ-
χους καὶ θερμότητος)· (ἀπο)καίω,
ἀποξηραίνω. herbas *V.* roma *O.*

vites *Pl.* (ἐπὶ κρυοπαγημάτων) rigor
nivis multorum adussit pedes...
oculos *Curt.* 7,3,13 (προβλ. *Ξενοφ.*
Ἄν. 4,5,12). δ) ἐπὶ ἔρωτος· ἐκκαίω.
te... Venus adurit ignibus *H.* (προβλ.
Ovid. epist. 4,33 i. καὶ αὐτ. 12,180.
Apul. m. 5,28,7), una (sc. Cleopa-
tra) Philippeo sanguine adusta
potā (μόνη ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ
Φιλίππου ἐστίχθη, i. *Παυσαν.* 1,6,2
Prop. 3,11,40.

adūsque (προβλ. abusque). A)
πρόθ. μετ' αἰτ. 1. τοπ. μέχρι, μέχρι
πρὸς = usque ad. *Catull.* 4,23 (ἄλ-
λοι κεχωρισμένως ad usque), *V H*
O Am. Μετ' ἐπιφρ. adusque... quā
(= adusque eam partem quā) *Ovid.*
m. 4,20. 2. ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀριθμῆ-
σεως. adusque decem *Ovid.* f. 3,
125. adusque duo sestertia (μέχρι
2000 σηστερίων) *G.* προβλ. καὶ *Amm.*
19,1,14. *Μτφρ.* (μετὰ δημ. ἰδίᾳ κι-
νήσεως) πρὸς δήλωσιν ἀποτελέσμα-
τος: *Tac.* ann. 14,58,5. *Apul.* m.
10,16. *Amm.* 19,11,3 κ.ἄ. 3. χρον.
(ἰδίᾳ μετὰ δημ. κινήσεως) *Ovid.* f.
4,29. *Hor.* s. 1,1,97. *St. Ap. Am.*
καὶ κεχωρισμένως: ad avos usque
nostros *Pl.* B) ἐπιφρ. (= usque),
παντελῶς, τελείως, ἐντελῶς, ἐξ ὀλοκλή-
ρου (πέρα γὰρ πέρα). attonsaē...
ambae usque sunt, *Plaut.* *Bacch.*
1125. iuvenis adusque deraso ca-
pite *Apul.* m. 2,28,7.

adūstio, ὄπισ θ. (aduro). 1. καῦ-
σις. picis *Plin.* 14,127· προβλ. καὶ 7,
14,1. κ. 4,50,5. 2. (ἐπὶ νόσου) σειρία-
σις, ἡλίασις, ἀστροβλησία, ἀστροβο-
λία, ἀστροβολισμὸς (συμφορήσις ἐγκε-
φαλικὴ μετὰ σκοτοδινιάσεως (= sigia-

sis l.l.) Plin. 30,135. 32,34. 28, 65. 3. ἔγκανμα. sanat (sc. caulis lactucae) -es omnes Plin. 20,61. (l. adustum). 4. καῦσις τῆς ἀμπέλου προερχομένης ἐκ τῆς διὰ τοῦ τερέτρου (terebra τρυπάνη) τριβῆς. Plin. 17,116 (πρβλ. Col. arb. 8,4 κ.ἐξ.).

adūstus 3 ἡλιοκαής. si qui forte adustioris coloris erant (χρώματος πλέον ὀρφίνου, μελαψοῦ) *L*, terra adusta *Liv.* 27,47. lapis adusto colore (λίθος χρώματος μελαψοῦ, ὀρφνοῦ) *Plin.* 2,149. adustus hominum color *Lu*, sicca (ἀπεξηραμμένα) et adusta (ἡλιοκαῆ) erant ora *Cu.* Οὐ σ. **adūsta**, ōrum (sc. loca) οὐδ. *Cels.* 5,27,13 πλθ. 1. τὸ ἔγκανμα, τὸ πυρίκαυστον *Pl.* 2. μάλκη, χιμέτλη, χιμέτλον (ξεπάγιασμα, χιονίστρα) *Plin.* 28,89 = pernio (l.l.). 3. ἡ ἔρημος χώρα. in desertis adustisque sole *Indiae* *Plin.* 19,19.

advecti, ōrum, ἄ. l. adveho 2 τέλ.

advecticius 3 (μτχ. advectus), ἐπακτός, ἐπέισακτος, ξένος, ὁ ἔξωθεν ὁ ἐκ ξένης χώρας εἰσκομιζόμενος, εἰσαγόμενος = importatus (πρβλ. *Caes.* g. 5,12,5. civ. 3,42,5) vinum (ἀντι vernaculum) *Sall.* Jug. 44,5. -ae copiae (ἀντι interna) *Amm.* 14,8,8.

advectio, ōnis θ. (adveho), μεταφορὰ ἔξωθεν, εἰσκομιδὴ, εἰσαγωγὴ. longa (*ostrearum*) a Brundisio. *Plin.* 9,169. ἄ. l.

advecto 1 (intens. τοῦ adveho) = adveho, ἐπάγομαι, εἰσκομίζω, εἰσάγω. maiorem rei frumentariae copiam *Tac.* ann. 6,13. — (ἐπὶ πλοίου): tibi (σοι [τῷ Πολυφήμῳ])

pabula dira et miseras dapes -at, *Val.* Fl. 4,106.

advector, ōris ἄ. (adveho). equus **Apul.* Flor. 21 (v. vectorem πρβλ. κ. *Apul.* m. 1,20,14. 3,26,10).

advectus (ūs), ἄφ. -ū ἄ. προσκομιδὴ. Μτφρ. τὸ πόθεν εἶναι ἢ προέρχεσθαι. haec de origine et adventu dei *Tac.* h. 4,84. Aventinum ...ego puto quod ab advectu *Varr.* l. 5,43.

ad-urgeo (ad-urgueo), 1. πιέζω ὠθῶν. dentem digito (τὸν [ἀναφνόμενον νέον] ὀδόντα διὰ τοῦ δακτύλου) *Ce.* 2. ἐπισπέρχω, ἐφέπομαί τινι, πιέζω τινὰ διώκων, καταδιώκω. ab Italia volantem remis ([τὴν Κλεοπάτραν] ἀπὸ τῆς Ἰταλίας ἐν σπουδῇ φεύγουσαν καταδιώκει. [ὁ Αὔγουστος διὰ τοῦ στόλου]) *Hor.* c. 1,37,17.

ad-veho, vēxī, vectus 3 A) **E-*νεργ. 1. ἔξωθεν (διὰ θαλάσσης ἢ ξηρᾶς) κομίζω, εἰσάγω (συν. apporto, ἀντίθ. reporto). mulierem, ancillam tuae matri *P*, Alexandria Rhodum magnum frumenti numerum *Ci* (= magnam vim [ποσότητα] frumenti *L*), Pygmalionis opes *O*, navis quae me advexit *P*, naves captivos legatos advexerant *L*, obsidionales machinas *Am.* 2. (ἀπλῶς) φέρω, κομίζω = apporto, adduco. hoc nefas (τ.ξ. τὸν Κέρβερον) *Se*, nobile pecus *Se*, ultrices unda rates *O*, umero (ἐπὶ τῶν ὤμων) *Learchum* *VF.* Μτφρ. diem festum vehit (φέρει) annus *Hor.* s. 2,2,83. Tarquinium fortuna ad urbem nostram *VM*, advecta religio (ἐπέισακτος, ξενικὴ λατρεία) *Ta.* Οὐ σ. **advecti**, ōrum, ἄ.

ἐπήλυδες (ἀντ. indigenae) *Ta. B*) πα-
θητ. adveho προσέρχομαι, φθάνω
εἰς τόπον (διὰ θαλάσσης) (navi, clas-
se ἢ classi, rati κ.τ.τ.), δι' ἔπλου
(equo), δι' ἀμάξης, ἄρματος (cisio,
plaustrō, serrāco, curiū) ἢ καὶ ἁ-
πλῶς adveho μετὰ τοπ. ἐπιρρ. (eō,
hūc, unde κ.τ.τ.), ἢ μετὰ λλ. τῆς σχέ-
σεως τοῦ τόπου Corcūgam, Rhodo,
ἢ ἔ Rhodo *P*, in portum, in fa-
num κ.τ.τ.) *P, Te, Vr, Ci, S, V,*
O, L, Ta, Pl. Σπανίως μετ' αἰτ.
προσ. Teucros (ποιητ. = Troiam)
Verg. A 8,136 ἐπ. Tac. ann. 2,
45,4. 3,1,1. hist. 5,16). Μετὰ δ ο τ.
τόπου (σπανιώτατα) urbi nostrae
Val. Max. 1,8,2. Ἀπολ. *Te VL Ta,*
tibi tota cognatio serrāco advehi-
tur Cic. Pis. frg. 15 *M.*

→advexti=advexisti Plaut. Merc.
390. advexe=advexisse αὐτ. 333.
Ἀρχαῖκ. arvehant Cato r. 138. ar-
vectam αὐτ. 135,7.

advēlitātio, ōnis θ. (ad. κ. ve-
litor), ἀψιμαχία, ἀκροβολισμὸς διὰ
λόγων, διὰ λέξεων Paul. F. 28, 20*
Plaut. Rud. 525 (v. ad velitatio-
nem).

ad-vēlo 1 ἐπικαλύπτω, ἐπιστε-
φανῶ, κοσμῶ. tempora lauro (τοὺς
κροτάφους δάφνη, Γλωσσ. advelat
coronat) Verg. A 5,246.

advena, ae (δύναται νὰ ἀναχθῆ
καὶ εἰς τὰ δύο γένη ἀλλὰ γενικῶς εἶ-
ναι) ἄ. (advenio), ἐπήλυς, νέηλυς, μέ-
τοικος, ξένος, ἐπίσηκτος, ἐπιδημῶν,
ταξιδιάρης. 1. (ἐπὶ ἀνθρώπων)
ἐπιθ/ῶς καὶ οὐσ/ῶς ἀντ. indigena,
populāris, civis, συν. peregrīnus,
alienus, externus, alienigena. po-

pulares, incolae accolae advenae
omnes *Pl*, est e Corintho hic -a
anus [γραῖο] Ter. Haut. 96. quod
cives atque incolae colere advenae
...visere solebant (ὄπερ [ἄγαλμο] οἱ
μὲν πολῖται Ῥωμαῖοι καὶ οἱ κάτοικοι
συνήθιζον νὰ τιμῶσιν, οἱ δὲ ξένοι
νὰ ἐπισκέπτονται) Cic. Verg. 5,130
deos -as habere (ἔχω ξένους θεοὺς)
Cic. leg. 2,19 -a exercitus (ξένος)
Verg. A 7,38. quam multos advena
torsit (πρβλ. Prop. 3,6,39) Amor!
(τόσον πολλοὺς ἐβασάνισε [ἔκαψε]
ξένος Ἔρως, δηλ. ἔρως κόρης ξένης
χώρας) Ovid. ars. 1,176. advena (ὁ
Αἰνεῖας) Verg. A 4,591. 2. ἐπὶ πτη-
νῶν ἀγελαίων ἀποδημητικῶν ἢ ἐπὶ
ζῴων ἐκ ξένης χώρας (ἀντ. vernacu-
lus, adventicius). volucres partim
-ae partim vernaculae sunt (τὰ
πτηνὰ μέρος μὲν εἶναι μεταβατικά,
περαστικά, διαβατικά μέρος δὲ
ἐνδημητικά) Varr. rust. 3,5,6. -a
grus (γέρανος) *H*, grues *Pl*. fames
premit -a classes (τ.ξ. ferae) (φορ.
τώνουσι τὰ πλοῖα μὲ πεινασμένα
ἄγρια ζῶα ζητηθέντα ἐκ τοῦ ἐξωτερι-
κοῦ) Petr. p. 119,16. 3. ἐπὶ δένδρων
καὶ φυτῶν. cupressus -a fuit (ξενική,
ἔξωθεν εἰσηγμένη *Pl*. 4. (οὐσ/κῶς
καὶ ἐπιθ/κῶς). Thybris *O* ἢ Tiberis
-a (ὁ Τίβ. ξένος, ὡς πηγάζων ἐκ τῆς
Ἐτροουρίας) *Pr., L*. 5. μιθρ. ne in
nostrā patriā peregrini atque -ae
(ἄδαις, πρωτόπειροι, ἀπροσανατό-
λιστοι [πρωτόβγαλτοι]) esse videa-
mur Cic. de or. 1,249. — Μετὰ γεν.
= alienus ignarus, Tyrii iuvenis
non belli (οὐκ ἄγνῶς, γνώστης, οὐκ
ἀλλότριος τοῦ πολέμου τῆς Τύρου